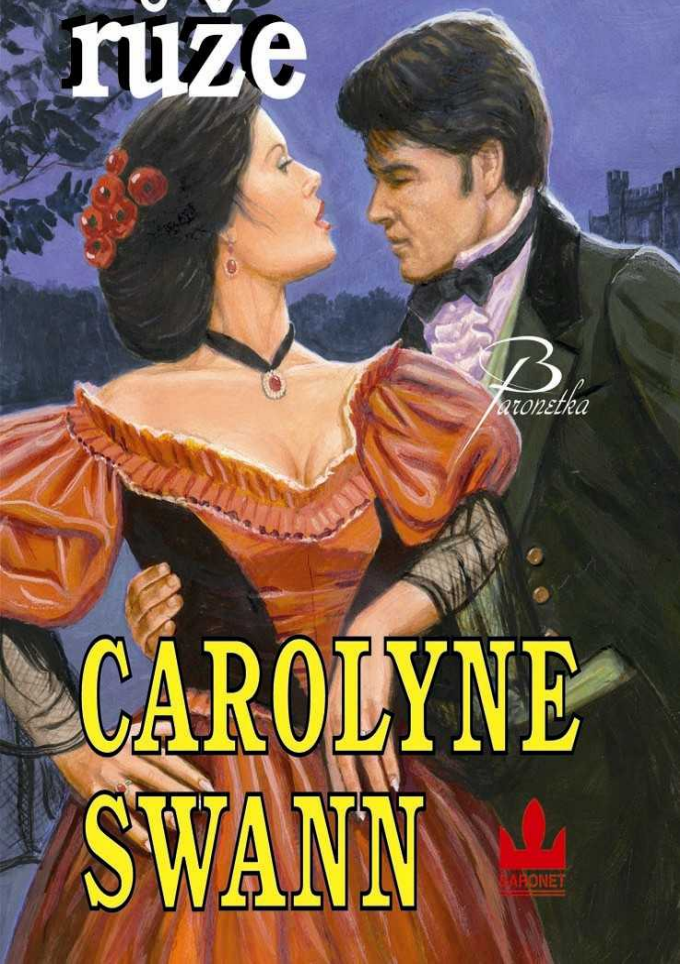

Rubínová ružička

B
Baronetka

**CAROLYNE
SWANN**

Rubínová říže

PRAHA 2007

Přeložila:

LINDA HAYEK

Carolyne Swann: Rubínová růže
Vydání první.
Copyright © 2007 Carolyne Swann
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1273. publikaci.
Český překlad © 2007 Linda Hayek.
Odpovědná redaktorka Jana Kohutová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2007 Oldřich Liška.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o. Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-049-5

BARONET
Praha 2007

CAROLYNE SWANN

Rubínová růže

Kapitola první

Slunce se už dávno vyhoupllo nad vrcholky borovic a putovalo dál po obloze, aby jeho paprsky dopadly na střechy vesnice, pozlatily zvonici kostela, pohladily hladinu říčky a zvědavě nakoukly do oken zámku.

Za jedním z nich, v místnosti v prvním patře, se otevřely dveře.

„Dobré jitro, slečno.“ Chůva v bílém čepečku a naškrobené zástěře položila podnos se snídaní na stůl, přistoupila ke sloupkové posteli a rázně rozhrnula závěsy.

Zpod bílé pokrývky se vysunula drobná ručka a hned poté se objevila záplava medových kudrn.

„Ještě je noc, Agnes,“ oponovalo dítě a znovu si přetáhlo pokrývku přes hlavu.

„Jakápak noc,“ nedalo se děvče odbýt. „To by byla přece tma. Tak vstávejte,“ pravilo o poznání přísněji. „Nemám na vás moc času. Víte přece, co je dnes za den.“

Účinek chůviných slov se dostavil téměř vzápětí. „Marie-Renée se vdává.“

Děvčátko se posadilo a protřelo si oči. „A já si na

sebe vezmu ty nové šaty. Tamhle jsou,“ ukázalo prstíkem, jako by to Agnes nevěděla, na truhlu, na níž ležela nabíraná sukýnka z tmavě červeného sametu zdobená černými stužkami a vedle ní vypasovaný kabátek stejné barvy.

Chůva holčičku, která už spustila nožky na podlahu, zachytila. „Obléknete si je až odpoledne, dřív ne. Ještě byste se celá umazala a já nemám čas dávat je znovu do pořádku. Mám spoustu jiné práce. Už teď nevím, kde mi hlava stojí. Zatím si vezmete tyhle,“ řekla, došla ke skříni a vytáhla z ní šatičky, v nichž si malá většinou dopoledne hrávala.

„A teď se, slečno Sophie, nasnídejte,“ přikázala Agnes, když dítě oblékla a učesala, „a hrajte si nebo vyšívejte. V poledne vás přijdu vykoupat a upravit vám vlasy.“ S těmi slovy odešla, když se ještě předtím pohledem ujistila, že dítě sedí způsobně u stolu a uždibuje z ještě teplé pletýnky.

Jen co se za chůvou zavřely dveře, Sophie se se-smekla ze židle a zamířila k oknu. O panenku, která spolu s dalšími hračkami ležela v koutě místnosti, a o košíček s vyšíváním ani okem nezavadila. Proč také, když na Aronde bylo dnes k vidění tolik zajímavějších věcí. Šikovně odstranila závlačku na okně, otevřela je dokořán a vyklonila se přes parapet.

Na malém, jindy poklidném nádvoří vládl čilý ruch. Sophie se zájmem pozorovala, jak čeládka pobíhá sem a tam, nosí do domu ošatky se zeleninou, džbány s vínem a tácy s pečivem. Mezi několika kočáry, které ještě čeledíni nestačili zatáhnout pod střechu kůlny, se mrštně proplétali lokajové a odváděli svatební hosty do haly, kde bylo přichystané pohoštění, aby se svatebčané mohli občerstvit a sdělit si novinky, než se odpoledne odeberou do

slavnostně vyzdobené kaple. Tam se měla starší z obou sester, osmnáctiletá Marie-Renée, provdat za vikomta d'Escoman a ještě téhož večera s ním odcestovat na jeho panství poblíž Narbonne.

Sophie se na okamžik zamyslela. Pořád ještě nevěděla, jestli se jí po sestře bude stýskat či nikoli. Marie-Renée byla o více než deset let starší a někdy to dávala okatě najevo, obzvláště když ji maličká chtěla zatáhnout do některé ze svých dětských her. Jindy za ní ale přišla a vyprávěla jí pohádky nebo hrála na mandolínu a zpívala písničky. Poslední dobou však na ni několikrát žalovala otcí. Naposledy když zjistila, že jí z pokoje zmizely červené hedvábné stuhy a vzápětí se objevily uvázané v hřívě hříbete, které Sophie nedávno dostala k sedmým narozeninám.

Nevím, proč se tatínek tak zlobil a za trest si nesmím ještě celý příští týden nikam vyjet, když Clocheovi tolik slušely, dumala malá nezbednice. Možná to bude na Aronde opravdu lepší, až tady Marie-Renée nebude. Vzápětí pustila sestru z hlavy, neboť se jí v ní uhnízdil zajímavý nápad.

Agnes přijde až v poledne, do té doby ji nikdo nebude postrádat. A tudíž se také nikdo nedozví, že není tam, kde má být – sedět v pokoji a hrát si. Rychle zavřela okno a vytáhla ze skříně jezdeckou sukni a kabátek. Trochu jí činilo potíže nazout si vysoké kožené boty, ale i to zvládla. Ještě sebrala ze stolu nakousnutou pletýnku a opatrně vykoukla ze dveří. Na chodbě nikdo nebyl, jen zezdola sem zaléhaly hlasy a smích bavících se svatebčanů. Sophie se proto nevydala ke schodišti, ale zamířila do úzké chodbičky, odkud se dostala po schodech pro služebnictvo ven. Ukousla si pořádný kus z pletýnky a právě se chystala vyběhnout na nádvoří a podél

čeledníku se proplížit ke konírně, když vtom jí cestu zahradila vysoká postava.

„Kampak jste se vydala, Sophie?“

Polekaně zvedla hlavu a vzápětí si šťastně vydechla. Z vrásčité snědé tváře na ni hleděly rozesmáté oči.

„Přeji vám dobrý den, hrabě de Tencin,“ vyhrkla s plnou pusou sladkého pečiva a vysekla pukrle.

„I já vám, slečno de Neuillant.“ Muž se dvorně uklonil, jako by před sebou neměl dítě, ale dospělou ženu. Ihned však šibalsky mrkl. „Vsadil bych se, že se právě připravujete na svatbu, a vy, jak vidím, se zatím chystáte na projížďku.“

Rychle polkla sousto. „To všechno ještě stačím. Nejsem přece nevěsta.“

„Máte pravdu. Ale jednou budete, slečno. Na vaši svatbu se těším, tu si rozhodně nenechám ujít. Přesto se mi zdá, že právě dnes není vhodný čas na toulky.“

„Já... já...“ Děvčátko tonulo v rozpacích. Vidi na zakázané projížďky tála jako sníh na slunci. Vzápětí se jeho tvářička rozjasnila, když hrabě pronesl:

„Jak tak přemýšlím, Sophie, domnívám se, že jsme se dnes ráno vůbec nepotkali.“

„Děkuji vám, pane,“ vyhrkla, ale to už byla sama, vysoká, rozložitá postava hraběte zmizela za rohem.

Jak předpokládala, v konírně, kde byli ustájeni zámečtí koně, nikdo nebyl. Štolbové i čeledíni, kteří se zde jindy pohybovali, teď měli plné ruce práce s příjíždějícím panstvem, a tak se Sophie bez potíží dostala až ke stání svého Clochea. Natáhla ruku a poplácala ho po pleci. Hřebeček pohodil hlavou, upřel na ni oko a zafrkal.

„Samozřejmě že jsem na tebe nezapomněla. Jen jsem za tebou nesměla. Za všechno může Marie-Renée,“ žalovala šeptem a hladila zvíře po lesklé srsti barvou připomínající čerstvě vylouplý kaštan. „Stejně ty stuhly slušely víc tobě než jí.“

Najednou se zarazila. Jak Clochea osedlá? Tohle pokaždé, když si chtěla vyjet, dělal některý podkoní. Věděla, jak umístit pokrývku pod sedlem, upevnit popruhy, přehodit udidlo a srovnat třmeny, mokrát je sledovala při práci. Přesto se ocitla před neřešitelným úkolem – jak tohle všechno donést z rohu stáje a pak přehodit těžké sedlo přes koňský hřbet. Mohla by zavolat na některého z podkoních, ale ti dobře znali rozkaz zámeckého pána a pravděpodobně by jí nevyhověli. Ba co horšího – možná by na ni žalovali nebo ji dokonce odvedli za ruku zpátky. Uvědomila si, že se její tajná výprava za dobrodružstvím neuskuteční, a do očí jí vstoupily bezmocné slzy.

Vtom uslyšela, jak někdo vstoupil do vrat. Přikrčila se a se zatajeným dechem naslouchala. Po chvílce pohlédla škvírou v dřevěné přepážce a obličej se jí rozjasnil. Nemýlila se, šouravý způsob chůze mohl patřit jedinému člověku.

„Yvesi,“ zavolala tlumeně a vykoukla ze stání.

„Slečinko, co tady děláte?“ užasl drobný, asi dvanáctiletý hoch, který pracoval na Aronde jako čeledín.

„Pomoz mi osedlat Clochea.“

Yves na ni okamžik mlčky hleděl, pak se nedůvěřivě zašklebil a rozpačitě se podrbal v hustých ryšavých vlasech. Zákaz, který vydal vikomt, mu byl dobře znám. „Víte přece, že...“

„Vím,“ nenechala ho domluvit. „Ale ty mi pomůžeš Clochea osedlat.“ Když hoch stále ještě váhal,

dodala jako rozená obchodnice: „Dám ti za to ten červený šátek s bílými puntíky. A přinesu ti ze svatební hostiny plnou ošatku mandlových koláčků,“ přihodila na miskou pomyslných vah.

To rozhodlo, protože chlapec by se po sladkém doslova utloukl. Dál už jen sledovala, jak se kulhavě rozběhl, zvedl červené dámské sedlo a vracel se zpět.

„Kde jsi, kluku?“ ozval se zvenku hlas vrchního štolby Paula Forestiera. „Jestli zjistím, že někde vyspáváš, ukrotím ti ucho. Dneska není čas na lenošení.“

„Běž, zbytek už zvládnou sama,“ pobídla ho Sophie v obavě, aby Paul nevešel dovnitř.

Jen co osaměla, utáhla podpěny a zapnula přezky. Poté, tak jak ji to štolba učil, vložila špičku levé boty do třmenu a pokusila se vyhoupnout do sedla. Nešlo to snadno, neboť až dosud jí vždy někdo pomohl, ale nevzdávala se. Několikrát sklouzla, až se jí to konečně podařilo. Škubla uzdou a naměřovala Clochea k zadním dveřím stáje, které byly naštěstí otevřené a vedly rovnou k řece, kam čeledíni vodili koně plavit. Zprvu jí srdce bušilo strachem, že ji přece jen někdo zahlédne, ale když se hřebec rozběhl po louce, naplnilo ji radostné vzrušení.

Jízdu na koni milovala snad ze všeho na světě nejvíc, stejně jako přímo vášnivě nenáviděla ruční práce. Zatímco ve vyšívání nečinila téměř žádné pokroky a plátno napnuté v bubínku spolu se špulkami rozličných barev leželo zapomenuté v košíku, základy jízdy zvládla překvapivě rychle. Nejdříve se učila jezdit na starém trpělivém valachovi. Když pan Forestier usoudil, že si jeho svěřenkyně počíná dostatečně zkušeně, otec jí před dvěma měsíci daro-

val k narozeninám mladého hřebečka a spolu s ním i skvostně zdobené dámské sedlo, které nechal zhotovit u sedláře v Perpignanu. Od toho dne se pod štolbovým dohledem vydávala téměř každé ráno na pravidelné vyjížďky do okolí.

Nebýt toho, že Marie-Renée začala před týdnem postrádat hedvábné stuhy, jimiž si chtěla ozdobit klobouk a které posléze našla celé umolousané zapletené do hřívky sestřina koně, mohla se Sophie dál věnovat příjemné kratochvíli. Místo toho musela za trest každé dopoledne zápolit s jehlou a vytvářet na jemném batistu květy růží, jež čím dál tím více připomínaly špatně vykynutý jahodový koláč.

Nyní však nehodlala Sophie věnovat vyšívání ani tu nejmenší vzpomínku. Zvedla hlavu, nastavila obličej slunci a se zájmem pozorovala hejno volavek směřujících k jednomu z nedalekých jezer. Cloche, zřejmě také šťastný, že opět nese na hřbetě svou malou velitelku, bez pobízení klusal trasou, na kterou byl zvyklý. Brzy opustil louku, obloukem se vyhnul vesnici Saint-Vincennes a zamířil mírně se svažující cestou podél lesa. Jakmile se ocitli na volné planině, kterou protínal malý potůček, jezdce popustila otěže a hřebeček přešel do cvalu.

„Rychleji, rychleji,“ pobízela ho Sophie, zalykajíc se štěstím nad nabytou svobodou.

A vtom se to stalo! Stačila si ještě uvědomit, že třmen, v němž měla zaklíněnou levou botu, povážlivě klouže stále níž a níž, ale již nedokázala posunout pravou nohu tak, aby vyrovnala rovnováhu. Najednou se ocitla na zemi, neschopná pohybu. Všude panovalo nezvyklé ticho, dokonce i volavky vydávající po celou dobu táhlý křik nad úlovkem ně-

kam zmizely. Chvíli ležela s pevně stisknutými víčky a bála se je otevřít. Náhle zaslechla funění a vzápětí ucítila, jak se její tváře dotklo cosi vlhkého. Poděšeně vykřikla a vytřeštila oči.

Přímo nad jejím obličejem se skláněla hlava jakéhosi obludně chlupatého tvora, která se k ní znovu sklonila a tentokrát jí dlouhým jazykem olízla nos.

„Prune, k noze!“ zaslechla odkudsi a uvědomila si, že příšera, která tímto způsobem projevovala zvědavost, je pes. Její drobné tělíčko zaplavila vlna neskonalé úlevy. Pokusila se zvednout, ale hlas za jejími zády se ozval znovu, tentokrát o něco blíž:

„Zůstaň ležet!“

Poděšeně poslechla, i když nechápala proč. Za okamžik spatřila koně s jezdcem. Zastavili se pár kroků od ní a muž bleskurychle seskočil ze sedla.

„Bolí tě něco? Nejsi zraněná?“ zeptal se a poklekl u vyděšené dívenky.

„Nevím,“ přiznala po pravdě.

„Tak to hned zjistíme,“ řekl a prsty jí přejel po žebrech. Než stačila namítnout že ji to lechtá, už se jal prozkoumávat její ruce, zda si je při pádu nezlomila. Zřejmě byl spokojený, protože ji nakonec uchoopil v podpaždí a opatrně ji posadil.

„Točí se ti hlava?“

„Ne.“

„Pak tedy vstaň,“ přikázal neznámý, a než se o to sama pokusila, sám ji zvedl ze země a postavil.

„Ach,“ vydechla, když sklonila hlavu.

„Copak?“ uchoopil ji muž znovu starostlivě kolem ramen. Už ale nemusela nic vysvětlovat, protože i jeho zrak sklouzl dolů. Okraj rozparku jezdecké sukně barvila ošklivá rudá skvrna. Znovu ji posadil, a než mohla cokoli namítnout, vykasal jí nařasenou látku až ke stehnům. Ukázalo se, že nad pravým ko-

lenem, tam, kde končila holínka, zeje nehluboká, zato silně krvácející rána.

„Co to děláte? To nesmíte!“ zaprotestovala Sophie, když mužovy prsty začaly jemně zkoumat zranění.

„Mám tě tady snad nechat?“

„Stačí, když najdete mého Clochea a pomůžete mi do sedla. Domů dojedu sama.“

„A kde to je?“ otázal se nevzrušeně.

„Na Aronde.“ Kromě toho, že jí stružka krve barvila teď i manžetu semišové boty, necítila Sophie žádnou bolest, a tak se rozpomněla na dobré vychování a představila se. „Jmenuji se Sophie a jsem dcera vikomta de Neuillant.“ Také doufala, že když se neznámý dozví, koho má před sebou, přestane jí tykat, ale ten jen prohodil:

„Tak tady počkej, Sophie. A ty, Prune, hlídej,“ poručil mohutnému psisku, které sedělo opodál a naklánělo chundelatou hlavu, aby mu neušlo nic, co se před ním děje. Poté vstal, stáhl si z krku bílý hedvábný šátek a rozběhl se k potoku. V mžiku byl zpátky. Nejprve ránu několikrát opatrně otřel, a když byla pokožka kolem ní čistá, znovu seběhl k vodě, aby látku nasáklou krví vymáchal.

Sophie ho celou dobu nedůvěřivě pozorovala. Nebyl tak starý, jak se zprvu domnívala. Měl sice rozložitou postavu a široká ramena, avšak jeho obličej prozrazoval, že je to ještě jinoch. Možná bude tak ve věku Marie-Renée, uvažovala. Nedokázala se rozhodnout, jestli se jí líbí nebo ne. Rozhodně nebyl tak hezký jako Jacques d'Escoman, ženich její sestry. Na to měl příliš opálenou pleť. Také jeho brada byla příliš hranatá a husté černé vlasy neměly tu správnou délku. Navíc byly rozčuchané a spadaly mu až na ramena, která kryla obyčejná lovecká

kazajka. Vikomt d'Escoman by se nikdy takhle neupravený neukázal. Jenomže Jacques je šlechtic a tohle je pravděpodobně lovčí některého z okolních panství. Přesto mu musím poděkovat.

Mladík se mezitím vrátil a vlhkou tkaninou jí ovázal zranění.

„Budete tak laskavý a najdete mého koně?“

„Nejen to. Dokonce ti ho znovu osedlám,“ usmál se mladík a odhalil tak řadu bílých zubů.

Jak se ukázalo, Cloche nebyl daleko. Popásal se poblíž potoka. Na mladíkovo písknutí přiběhl a pokojně si nechal hodit sedlo na hřbet.

„Kdo toho koně sedlal?“ zeptal se muž, poté co pečlivě prohlédl řemení.

„Čeledín.“

„Hmm. Měl by dostat za ucho. Podle všeho zapomněl zapnout pravou přezku. Divím se, že jsi dojela až sem.“

„Tedy...“ Sophii se nechtělo s pravdou ven, ale nakonec uznala, že nemůže svalit vinu na Yvese. „Čeledín jen pomohl přehodit sedlo. Zbytek jsem udělala sama.“

„Bylo mi hned divné, že tě nikdo nedoprovází. Myslím, že jsi využila zmatku, který dnes na Aronde panuje, a utekla. Jsi ještě příliš malá na to, aby ses projížděla sama.“

Teď už toho měla Sophie právě tak dost. „Vůbec nejsem malá,“ vykřikla podrážděně. „Umím jezdit dobře. Pomozte mi... do sedla, domů už dojedu sama.“ Úmyslně vynechala slůvko prosím. Vždyť ten člověk se také nechoval příliš zdvořile. Už ví, že se setkal s dcerou zámeckého pána, přesto jí dál tvrdošíjně tyká jako nějaké venkovské děvečce.

Podivný mladík ji kupodivu poslechl. Sklonil se, vzal ji do náruče, ale místo aby ji vyzvedl na Clo-

chea, usadil ji na svého koně. Než se zmožla na jakýkoli protest, vyhoupl se za ni. Jednou rukou ji objal, do druhé uchopil uzdu jejího koně a rozjel se směrem k Aronde.

Takový vývoj událostí si Sophie nepředstavovala. Ráno se domnívala, že se nepozorovaně vrátí zadní brankou, odvede Clochea do stáje a tiše, než ji bude Agnes postrádat, se proplíží do svého pokoje. Teď, jak to tak vypadá, projede hlavní branou a všichni se dozví, co provedla.

„Prune,“ hvízdal neznámý na psisko, které vyčkávalo na rozkaz.

„To je pěkně hloupé, dávat psovi takové jméno – Švestka,“ řekla, aby zakryla rozpaky.

„Zato volat na koně Zvone je vskutku duchaplné,“ prohodil mladík.

Sophie pevně semkla ústa. Mohla by vysvětlit, jak koník ke svému jménu přišel. Když ji jako hříbě spatřil poprvé, rozběhl se k ní a jeho hlava potřásající se na štíhlém krku připomínala zvon zavěšený ve zvonici. Tohle ale přece nebude nějakému lovcímu vyprávět, nic mu do toho není. Místo toho se nespokojeně zavrtěla, avšak dočkala se jen toho, že stisk paže svírající ji kolem pasu, zesílil.

„Bolí tě to zranění?“

„Ne,“ odsekla, i když jí svalem na stehně projížděla palčivá bolest.

„Neposlušná, ale statečná a tvrdohlavá,“ ozvalo se jí posměšně nad hlavou. „Takoví jste vy Neuillantové všichni.“

„Co vy jako neurozený o nás můžete vědět?“

Jak si tenhle prostáček dovoluje kritizovat její rodinu? Co o ní může vědět nějaký lovcí nebo hajný, který žije někde v lese? I když se jí na jazyk drala další slova, rozhodla se mlčet, jen nazlobeně našpu-

lila rty a v duchu se soustředila na to, co ji čeká, až dojedou na Aronde.

„Tak tvá sestra se přece jen provdává za toho Escomana,“ pronesl mladík znenadání. Nebyla to otázka, jen hořké konstatování. Sophie se přesto rozhodla odpovědět tím spíš, že v tom, jak neznámý vyslovil Jacquesovo jméno, vycítila neskrývané opovržení.

„Vikomt d'Escoman je urozený, vysoce vážený a bohatý muž. Marie-Renée bude v manželství šťastná a Bůh jim požehná.“ Nevěděla přesně, co ta slova znamenají, pouze opakovala to, co zaslechla od otce. Tak, teď jsem ti to pověděla! radovala se spokojeně, když se jí nedostalo žádné odpovědi. Přesto se v ní dušička tetelila strachy, jaký trest ji čeká doma.

„Jednou se provdám také za takového muže,“ dodala ještě, aby prolomila ticho.

„O tom vůbec nepochybuji.“

Postřehla v jeho hlase výsměch, a proto pootočila hlavu. Mladík se však tvářil vážně a hleděl upřeně před sebe.

Mlčky minuli les, ale když vjeli na cestu vedoucí k Aronde, neznámý nečekaně zamířil k zadní zdi obory, kam nebylo z brány vidět. Beze slova seskočil z koně, zvedl dívku a posadil ji na Clocheův hřbet.

„Teď už bys měla dojet domů sama. A ne abys to vzala tryskem,“ ušklíbl se, a než se Sophie zmohla na poděkování, vyhoupl se do sedla a byl ten tam.

K brance za konírnou se dostala bez potíží. Ještě než vjela dovnitř, ohlédla se. V dálce spatřila stojícího koně. Jezdec i pes ji oba doprovázeli pohledem.

Kapitola druhá

Pospěšte si, tatínku, ať nepřijedeme pozdě.“
„Neměj strach, však se tam dostaneme včas. Ještě se natancuješ, až tě budou nohy bolet.“

„Víte přece, že to se zatím nikdy nestalo. Nebo si snad na něco takového vzpomínáte?“

„Ne, na nic takového se nepamatuji,“ zavrtěl Hervé de Neuillant s úsměvem hlavou, otevřel dvířka kočáru, a když dívka nastoupila, usedl vedle ní. Poté se vyklonil z okénka a zvolal: „Můžeme jet, Yvesi.“

Koně vykročili a po několika minutách již vůz drkotal po cestě z Aronde.

Sophie chvíli bez zájmu sledovala okolní krajinu. Nic se tady nezměnilo. V dálce za kopcem vykukovala věž vesnického kostela, na poli, kde vloni rostla vojtěška, nyní dozrávalo proso. I stromy v lese byly stejné, snad jen o něco statnější, než když byla malá. Naštěstí i ona už vyrostla, na jaře oslavila šestnácté narozeniny. Konečně se zbavila neustálého dohledu své chůvy, která jaksí samozřejmě převzala roli její komorné, i když poslední dobou tuto povinnost zanedbávala. Před dvěma lety vyslyšela

prosby čím dál víc zamilovanějšího vrchního štolby, stala se paní Forestierovou a letos o Velikonočích se jí narodili dva chlapci, dvojčata Paul a Pierre. Ani Yves už nebyl tím střapatým klukem. Vyrostl, zmužněl a husté ryšavé vlasy si v týle svažoval do culíku. Jen křivá noha, pozůstatek ošklivé zlomeniny holenní kosti, kterou utrpěl v dětství, mu zůstala. Zpočátku se nad tím trápil, Agnes však pokaždé říkala, že daleko horší by bylo, kdyby měl pokřivenou duši. Ale to se naštěstí nestalo. Mladík měl pro každého v zásobě vlídné slovo a na úsměvy také nebyl skoupý. Ani dnes nešetřil dobrou náladou. Jen co usedl na kozlík, pustil se do zpěvu. Falešný popěvek přehlušil skřípání otáčejících se kol i klapot kopyt a zaplnil vnitřek kočáru.

Sophie byla na toto Yvesovo počínání zvyklá a nevadilo jí, přesto starostlivě pohlédla na otce. Poslední dobou byl často unavený, na čele se mu perlil studený pot a sužoval ho ostrý suchý kašel. Jak zestárl, napadlo ji. Jeho donedávna husté vlasy prořídly a na skráních zbělely. Vrásky táhnoucí se po obou stranách orlího nosu a lemující ústa se prohloubily, jako by je někdo vryl do pergamenově žluté pleti ostrým dlátem. Teď však pokojně podřimoval, hlavu opřenou o brokátové čalounění, ruce složené v klíně. Dnes ještě ani jednou nezakašlal, napadlo ji. Možná odvar ze šalvěže, který mu kuchařka každé ráno připravovala, přece jenom zabra. Chvíli otce pozorovala, ale nakonec se uklidnila a její myšlenky se upnuly k radostnějšímu tématu.

Za hodinu už budou v Perpignanu, snad nejkrásnějším městě Roussillonu. Otec ji tam brával už jako malou pokaždé, když jel vyřizovat své záležitosti na Námořní burzu.

„Cožpak vy vlastníte nějakou loď, tatínku?“ zeptala se ho jednou před lety, když se vraceli zpátky.

Zasmál se a trpělivě jí vysvětlil, že k tomu, aby se mohl podílet na obchodu s okolními přímořskými zeměmi, žádný koráb nepotřebuje. „Všechno závisí na dobře zvolených obchodních partnerech, dokonale sepsaných smlouvách a na něm,“ zafukal si ukazováčkem na štíhlý, klenutý nos. „Zasvrbí mě vždycky, když něco není tak, jak má být.“

„A svrbí vás často?“ tázala se zvědavě.

„Naštěstí ne,“ rozesmál se. „Nikdy mě však nezklamal. Jinak bychom byli chudí, a to by se jistě nelíbilo ani tobě, ani tvojí sestře.“

„Hlavně by se to nelíbilo vikomtu d'Escoman,“ dodala tehdy, hned ji však zamrzelo, že to řekla, neboť otec rázem zvažněl a v očích se mu objevil smutek.

Jacques, její hezký švagr, zavítal do Aronde několikrát za rok. Zpočátku s sebou brával Marii-Renée. Od té doby, kdy se ukázalo, že jeho choť čeká dítě, a tudíž by útrapy dlouhé cesty z Narbonne mohly ohrozit blížící se porod, přijížděl sám. Sophiina sestra za dobu manželství otěhotněla ještě několikrát, ale nikdy se jí nepovedlo přivést na svět vytouženého dědice. Děťátko – pokaždé chlapec – se vždy narodilo mrtvé. Pouze prvnímu dítěti osud dopřál, aby žilo ještě několik dnů, takže je stačili pokřtít.

Zdrcený otec tehdy poslal zprávu do Aronde a vikomt de Neuillant se společně s mladší dcerou vydali do Narbonne, aby se zúčastnili pohřbu. Sophie si ještě dlouho pamatovala zoufalý výraz, který se usadil v očích starší sestry, a její srdcervoucí pláč nesoucí se katedrálou, kde se konala zádušní mše za zemřelého Jacquese Henriho George. I jí slzičky

smáčely buclatá líčka, přesto jí lítost nezabránila, aby se zvědavě nerozhlížela po chrámové lodi, jejíž rozlehlost a výška v ní vyvolávaly stísnující pocit. Zprvu odmítala uvěřit otci, že chrám není dostavěný a to, co vidí, je ve skutečnosti jen chórem. Zbytek svatostánku nebyl nikdy dostavěný, neboť mu v tom bránily městské hradby, nacházející se jen několik desítek stop odtud.

Zdejší radní prý nikdy nenašli odvahu zbořit toto opevnění, vysvětloval jí tehdy otec. „Bylo by to stejné jako nechat v noci otevřenou bránu v Aronde. Mohl by tam vejít, kdo by chtěl.“

Malou Sophii takový argument nepřesvědčil. Bránu sice doma na noc zavírali, ale každý, kdo prosil o přístřeší, byl stejně vpuštěn a nikdy se nikomu nic nestalo. Možná by to měl těm radním tatínek povědět. Už mu to chtěla navrhnout, ale když zaklonila hlavu a pohlédla vzhůru ke špičce chrámové kopule, raději si to rozmyslela. Nedovedla si však představit, že by kostel byl ještě větší, a tudíž i ošklivější.

Ještě než se rozloučili s Marií-Renée a Jacquesem, otec vzal dceru na procházku městem. Dívenka už věnovala impozantní stavbě ze žlutého pískovce jen letmý pohled. Oč hezčí se jí zdál půvabný malý kostelík v Saint-Vincennes, kde spočinuly ostatky většiny příslušníků rodu de Neuillant a kde byla pochována i její maminka.

Zato se jí nesmírně líbil Canal du Midi, nedávno otevřený průplav, začínající kousek za městem na řece Aude. Stála na jeho břehu a fascinovaně naslouchala tatínkovu vyprávění, jaké útrapy musel podstoupit královský výběrčí daní ze soli Paul Riquet a jak se zadlužil, až nakonec přivedl sebe i svou rodinu na mizinu, jen aby uskutečnil velkole-

pý projekt a spojil kanálem Středozemní moře s Atlantikem.

„Kdybys teď nastoupila tamhle na tu loď,“ ukázal vikomt na plachetnici plně naloženou objemnými žoky, „dostala by ses po vodě přes celý Roussillon až do Garonny a po ní do přístavu Bordeaux na atlantickém pobřeží. Přitom bys vůbec nemusela opustit palubu.“

Sophie by nejraději nastoupila na plavidlo s nappnutou plachtou okamžitě. Musela se krotit, aby otce nezačala přemlouvát. I když Marii-Renée měla ráda a litovala ji, nechtěla se vracet do domu svého švagra. Rodina Escomanů žila již po několik generací v usedlosti kousek od Narbonne, ukryté mezi vinicemi. Bílé sídlo s jasně červenou střechou působilo honosně, ale studeně. Z tapiserií na stěnách, naleštěných parket i z pozlaceného nábytku čísel stejný chlad jako z očí jeho majitele. Proto byla ráda, když se po několika dnech rozloučili a vrátili se zpátky do Aronde. Svou sestru od pohřbu nešťastného nemluvnátka spatřila už pouze jednou, zato Jacquese vídala často.

Přestože neměli žádné další potomky, jeho nenasytlost po penězích byla neuhasitelná. Přijel na Aronde znovu za několik měsíců a se zarmouceným výrazem v obličeji si stěžoval na neúrodu, vážnoucí obchody, proradnost nového správce svých statků a mnoho dalších potíží, které dokázal vyjmenovat takřka jedním dechem. Poté se pohodlně opřel o opěradlo, vytáhl z kapsy malou zlatou krabičku, jejíž víko zdobily vyryté iniciály jeho jména, otevřel ji, nabral z ní palcem a ukazováčkem špetku tmavě hnědého prášku.

Sophie s vykulenýma očima a pootevřenými ústy sledovala, jak si ji položil na hřbet ruky, sklonil se

a vtáhl kopičku nosní dírkou. Vzápětí zaklonil hlavu a se zavřenýma očima a výrazem plným slastného očekávání okamžik vyčkával. Poté, když několikrát mohutně kýchl, vytáhl z kapsy šátek a jemně si jím otřel nos. Když tak učinil poprvé, naklonil se k tchánovi a otázal se:

„Je také libo?“

K nesmírnému Sophiinu ulehčení pan de Neuillant zavrtěl odmítavě hlavou.

„Co to Jacques dělal, tatínku? Je snad nemocný? To hnědé je medicína?“ ptala se večer, když jí otec přišel dát polibek na dobrou noc.

„Ne, moje malá, to není lék, ale tabák.“

Proč si to tedy strká do nosu, když nemusí?“ nechápala dívenka švagrovo počínání.

„Je to móda. Tabák je rostlina, která se původně pěstovala daleko odtud, v Americe.“

Sophie přikývla. Tohle jméno si pamatovala z otčova vyprávění, když jí líčil, jak před více než dvěma sty lety odvážný janovský mořeplavec objevil nový světadíl, ale do konce života netušil, jak velký význam jeho objev má.

„A Jacques si ten...“ nemohla si vzpomenout na název, který slyšela poprvé, „...tu rostlinku odtud nechává přivážet?“

„Ale ne,“ rozesmál se vikomt. „Tabák už se dostane i u nás, ale je nesmírně drahý. Mohou si ho dovolit jen skuteční boháči.“

Sophie chvíli uvažovala.

„Co kdybyste přesvědčil pány na Námořní burze, aby poslali některou z lodí do Ameriky. Kapitán by nakoupil spoustu rostlinek toho... tabáku, začali bychom jej pěstovat tady na Aronde, a nebo...“ najednou jí zazářily oči a chytila otce za ruku, „...by ho mohl pěstovat Jacques přímo na svých pozem-

cích a už by nemusel jezdit k nám. Konečně by snad měl peněz dost, mohl by ho prodávat.“

Otec však kupodivu nesdílel její nadšení ze skvělého nápadu. „Na pěstování tabáku existuje královský monopol. To znamená, že se smí sklízet jen na královských polích, pouze panovníkem pověření úředníci jej smějí prodávat nebo určovat, co se s ním stane.“

„To je škoda,“ povzdechla si Sophie. „Možná je ale v Americe spousta dalších věcí, které by se daly dovézt,“ nechtěla se tak lehkou vzdát svého obchodnického snu a zaradovala se, když otec přisvědčil:

„Ano, to je. Je tam mnoho dalších komodit – například zlato, vzácné dřevo, ovoce, které u nás neroste, kožešiny divokých zvířat, bavlna, ze které se tkají látky. Před lety, tehdy jsi byla ještě maličká, jsme s hrabětem de Tencin a ještě několika společníky takový obchod podnikli.“

Sophie radostně přikyvovala hlavou, ale vzápětí posmutněla, protože otec dodal:

„Vyslali jsme z Bordeaux koráb, který... se nevrátil.“

„Přepadli ho piráti?“

„Dalo by se to tak říct,“ přikývl vikomt.

Sophii bylo líto, že tatínek a hrabě de Tencin přišli o loď, ale zároveň se těšila na příběh, který ještě neznala. Pohodlně se uvelebila v posteli, přitáhla si pokrývku až k bradě a čekala. Ale vikomt jen zavrtil hlavou, popřál jí sladké sny a odešel.

Druhý den se Jacques vracel do Narbonne se spokojeným výrazem ve tváři.

Od té doby navštívil Aronde ještě mnohokrát, ale ani jednou se nestalo, aby ho opouštěl posmutnělý, protože tchánův měšec se zdál bezedný. Vikomt de Neuillant si na zeti nikdy ani slovem nepostěžoval,

jediné, co ho rmoutilo, bylo prohlubující se zoufalství starší dcery, které čišelo z každého jejího dopisu.

„Tebe jednou provdám lépe,“ sliboval své mladší.

„Ale letos ještě ne, tatínku. Vidíte, že zatím mohu zůstat tady,“ vynucovala si na něm Sophie slib.

„Ještě ne,“ uklidňoval ji otec, „zatím jsi příliš malá.“

„Vidíte, tatínku, že jsem ještě malá,“ ujišťovala se pokaždé, když jí švadlena brala míru na nové šaty, protože ze starých již vyrostla. Nechtěla opustit otce, odejít někam daleko, jak to učinila Marie-Renée. Co když muž, který si pro ni jednou přijde, bude mít stejně studené oči a neupřímný úsměv jako nyní Jacques?

Na Aronde jí nic nechybělo, cítila se zde šťastná. Proháněla se na Clocheovi po okolních lesích, s kuchařkou trhaly na lukách léčivé bylinky, na podzim spolu s otcem dohlížela na sklizeň vína, občas zajeli navštívit jeho dlouholetého přítele hraběte de Tencin na jeho panství Rocher. Ale to nejkrásnější, na co se těšila každý rok nejvíce, bylo teď před ní.

V Perpignanu začala letní slavnost, při níž se všichni tamější obyvatelé vyhrnuli na Place de la Loge a tam se celý týden od rána až do soumraku oddávali sardaně, tanci, jenž zde před několika staletími zdomácněl stejně jako španělští přistěhovalci z daleké Katalánie.

Vikomt se probudil právě v okamžiku, kdy projížděli Loge de Mer, nádhernou, původně gotickou a později mnohokrát přestavovanou branou. Yves zamířil s kočárem do úzké ulice poblíž náměstí, počkal, až vikomt s dcerou vystoupí, a pak vjel do dvora hostince U Korzára, kde se postarají o koně a on si dá pečeného platýze a žejdlík vína. Sophie

popadla otce za ruku a nedočkavě vyrazila směrem, odkud se ozývala hudba.

Place de la Loge, jehož prostranství bylo dlážděné deskami leštěné růžové žuly, bylo zaplněné lidmi. Někteří se procházeli mezi stánky, kde venkovanky z širého okolí lákaly kolemjdoucí na preclíky, sladké koláčky plněné ovocem nebo sypané mandlemi, masové či zeleninové pirohy či malé bochánky z ovčího sýru. Trhovcům se nad hlavou houpaly uzené kýty, z nichž krájeli tenké plátky a podávali hladovým zákazníkům na krajíčcích chleba. Jinde visely na tyčích pražené říční rybičky nebo vepřové klobásy. Výřečné trhovkyně se chlubily bílými i černými morušemi, olivami, rajskými jablíčky, šťavnatými jablky, hruškami nebo sametovými broskvemi, opodál ležely na ošátkách na srpečky nakrájené melouny. Arabští obchodníci, kteří se před několika staletími usídlili ve čtvrti za Marockým palácem, nabízeli paellu a kuskus. A samozřejmě nesmělo chybět vyhlášené místní víno. Perpignanští krčmáři narazili soudky a čepovali ohnivý mok do malých kameninových džbánek, v nichž zůstávalo víno dlouho chladné.

Vikomt de Neuillant si poručil jeden pro sebe a druhý, menší, vtiskl do ruky své dceři. Ale ještě předtím koupil od maličké květinářky, proplétající se mezi davy, kytičku levandule a Sophie si ji jako většina ostatních mladých dívek připjala na živůtek. Pro dnešek si vybrala šaty z růžového mušelínu, pod nimiž měla spodničku v barvě zralých jahod, a na nohy v bílých punčochách si obula lehounké střevíčky z černého sametu. Stejnou sametkou si svázala vlasy v týle.

Pomaloučku si upíjela ze džbánek, vychutnávala si každý doušek a s rozzářenýma očima sledovala rej

tanečníků. Ještě si ani nestačila pořádně svlažit hrdlo, když hudebníci spustili sardanu a před ní stanul pohledný mladík a dvornou úklonou ji vyzval do kola. Rychle podala džbánek otci, chytila mládence za nabízenou ruku a spolu se vmísili mezi ostatní tancechtivé, kteří utvořili několik kruhů a s pažemi zdviženými nad hlavu se začali točit dokola.

Tento temperamentní tanec v dvoučtvrtečním taktu byl nejoblíbenějším ze všech. Páry se navzájem proplétaly, na chvíli si zmizely z dohledu, aby se vzápětí opět setkaly a letmo se dotkly špičkami prstů, než se opět promísí s ostatními. Vzájemně se proplétající kruhy posléze splynuly v jeden jediný. Všem zářily obličeje radostným vzrušením nejen z pohybu, mládí a přebytkem temperamentu.

Perpignanské slavnosti zároveň představovaly i svobodu. Zde se na několik dnů setřely rozdíly mezi bohatými a chudými, mezi šlechtou a Rousillonci neurozeného původu. Každý mladý muž, bez ohledu na své společenské postavení, mohl do kola vyzvat dívku, která se mu líbila, a ta nesměla odmítnout. Proto ji i teď hoch, který si ji odvedl do kola, vesele uchopil za ruku, aby společně s ostatními mohli utvořit kruh. Sophie ucítila, jak kdosi pevnými prsty obemkl její druhé zápěstí. S úsměvem se k němu otočila, ale vzápětí vydechla překvapením.

Vedle ní podupával do taktu onen mladík, který jí před mnoha lety poskytl pomoc, když spadla z koně.

Nerada na ten den vzpomínala už jen proto, že její dobrodružství nezůstalo utajeno. Agnes ji tenkrát načapala, když se pokradmu plížila chodbou do svého pokoje. Zatímco chůva lamentovala nad její